

saaledes Hovedreglen, at de ikke have Adgang til Sygekasserne, hvad der anbefaler sig af Hensyn dels til Kasserens økonomiske Tarv dels til de Tvivlsmaal, som i Praxis vilde opstaa, om hvorvidt en foresaldende Sygdom er den samme som den, der konstateredes ved Optagelsen, og for hvilken Medlemmet derfor ikke vil have Ret til Hjælp.

25) For at den i § 19 Nr. 2 indeholdte Regel ikke skal komme i Strid med § 19 Nr. 1, hvorefter Pengehjælpen for tvivlede Medlemmer helt kan bortfalde, er det tilføjet, at Bestemmelsen om Minimum for Pengehjælpen under gifte Medlemmers Hospitalsophold kun gælder for Mænd.

Grundet paa de nu ydede Helbredelsesmidler er Beløbet nedsat til 30 Ore.

28) I Overensstemmelse med det af Landstinget tidligere indtagne Standpunkt, har Udvalget foreslaaet, at naar Sygehjælp, (Pengehjælp, Hospitalhjælp o. s. v.) er ydet af en Sygekasse i et vist Antal Uger i Løbet af 3 Regnskabsaar, maa al Ret til Hjælp af Kassen være ophørt, saa længe Medlemmet ikke kan godtgøre, at hans Helbredstilstand er en saadan, at den ikke udelukker ham fra Optagelse i en anden anerkendt Sygekasse. En saadan Grænse maa Udvalget anse for nødvendig af Hensyn til Kasserens økonomiske Tarv og det ikke mindst paa Grund af det lave Medlemstal, man i § 3 fordrer af Kasserne. Et yderligere Hensyn er det, at Bestemmelsen i § 21, 1ste Stykke, af Folketinget er forandret derhen, at den nu kun fastsætter et Minimum for det Tidsrum, i hvilket Pengehjælpen aarligt skal ydes, men intet Maximum.

Man har derfor ment, at, naar Pengehjælpen som foreslaaet, ophører efter 13 Ugers Forløb, hvilket for 3 Aar i det højeste udgør 39 Uger, kan man lade den øvrige Sygehjælp (Bæge og Sygehusophold) vedvare indtil 60 Uger i Løbet af 3 Aar.

32) Allerede nu have Sygekasserne i betydeligt Omfang sluttet sig sammen navnlig for at tilvejebringe Ensartethed i deres Vedtægter. En saadan Sammenlutning,

der har haft væsentlig Betydning for Sygekasserens Udvikling, kan sikkert forventes at ville tage yderligere Opsving efter Sygekasselovens Fremkomst, saaledes at der uden særlige Foranstaltninger fra Lovgivningsmagtens Side vilde være frivillige Organisationer til Stede, gennem hvilke Sygekasseinstitutionens Vækst kunde befordres og dens Dnske komme til Orde. Skønt Udvalget derfor ikke vilde have nærret nogen Betænkelighed ved fremdeles at overlade dette Anliggende til det private Initiativ, eller i hvert Fald til administrativ Ordning, ser man dog, intet til Hinder for at ingaa paa det andet Tings Dnske om, at der i Loven optages Bestemmelse om, at Sygekasseinspektøren foranstalter særlige Møder af Tilidsmænd for de anerkendte Sygekasser, samt at der af disse vælges et Nævn, som af den nævnte Embedsmand kan sammentales til Drøftelse af Spørgsmaal, der vedrøre Sygekasseinstitutionen. Udvalget har foreslaaet, at Valget skal ske skriftlig, og at Nævnets Medlemmer vælges paa 4 Aar, idet man er gaaet ud fra, baade at et aarligt Valg vil medføre unødigt stor Uvejighed, og at Nævnets Virksomhed vil give større Udbytte, naar Medlemmerne vælges for et saadant Aaremaal fremfor kun for et Aar. De nærmere Bestemmelser om Nævnet, saasom om der skal vælges gruppevis og da hvorledes, samt om Medlemmernes Antal m. m. ere derimod overlade til Indenrigsministeren.

Forinden Nævnet træder i Virksomhed, bør der hengaa tilstrækkelig Tid til, at ikke alene det overvejende Antal af Sygekasserne kan paaregnes at have opnaaet Anerkendelse, hvortil for mange Kasserers Vedkommende vil udtræves Forandring i deres Vedtægter, men ogsaa at der gennem Tilshnet med Sygekasserne er tilvejebragt Betingelser for et Skøn over, hvorledes Kasserne skulle grupperes til Valget af Nævnet, og det er derfor foreslaaet, at Nævnet vælges første Gang i 1894, hvilket formentlig er det tidligste Tidspunkt, hvorom der kan være Tale.